

Sygn. akt IV CSK 508/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa „Q” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
Spółki komandytowo-akcyjnej w T.

przeciwko Grupie Producentów Owoców i Warzyw „A”

Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 11 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w G.

z dnia 21 października 2016 r., sygn. akt I ACa [...] /16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w G. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu okręgowego w G. z dnia 24 listopada 2015 r., którym zasadzono od pozwanej na rzecz powódki kwotę 162 985,79 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 29 lipca 2014 r.

Pozwana w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z koniecznością określenia przesłanek odróżniania, a zarazem możliwości łączenia w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego elementów właściwych dla umowy przewozu i umowy spedycji, w odniesieniu do obowiązków przewoźnika lub spedytora. Potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, jak też rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczy art. 365 § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego, wykładni prawa oraz eliminacji orzeczeń oczywiście wadliwych, bądź dotkniętych nieważnością. Skarga nie stanowi ogólnie dostępnego środka zaskarżania orzeczeń niesatysfakcjonujących stron. Do realizacji celu wyznaczonego temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia dochodzi przez spełnienie chociaż jednej z podstaw objętych art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wskazanie przyczyny objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia istotnego zagadnienia prawnego, z powołaniem konkretnych przepisów prawa, wykazaniem, że jest ono nowe, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych, podobnych spraw.

Do Sądu Najwyższego należy ocena, czy twierdzenie skarżącego obejmuje takie właśnie zagadnienie i czy jest ono na tyle istotne, że skarga wymaga rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15-16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/01, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Sformułowane przez skarżącą wątpliwości nie odpowiadają założeniom przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego dla rozumienia przesłanki istotnego zagadnienia prawnego. Poruszona we wniosku problematyka nie spełnia wymagania ani nowości, ani istotności. Nie zostały uwzględnione przez skarżącą w miarodajnym zakresie kwestie związane z kształtowaniem przez strony treści łączącej je umowy. W literaturze i orzecznictwie Sądu Najwyższego poruszona kwestia była podejmowana, co doprowadziło do wyjaśnienia zasad wskazujących na rozróżnienie obu umów, których elementy w praktyce często są łączone, z zastrzeżeniem wymagań przewidzianych w art. 353¹ k.c. Skarżąca nie przedstawiła argumentów wskazujących na możliwość i konieczność określenia generalnych reguł, poza wynikającymi z art. 65 k.c., dla wyszczególniania cech jednej z umów, które zostały połączone w zawartej umowie. Nie było to także potrzebne do rozstrzygnięcia sporu. Kwestia wykazania wykonania umowy przez przyjmującego zlecenie nie wymaga przeprowadzenia wykładni przepisów regulujących wskazane umowy.

Skuteczne powołanie przez skarżącego przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych

przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Nie było potrzeby dokonywania wykładni przepisu art. 365 § 1 k.p.c., ponieważ został on zastosowany przez Sąd Apelacyjny zgodnie z jego treścią. Objasnienie znaczenia wiążącej mocy wyroku wydanego w innej sprawie zostało dokonane w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Nie było wskazań do powtarzania ich w ramach tego postępowania.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw

a.ł.